

॥ ३१ ॥ विप्रलब्धाः वंचिताः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ब्रह्मण्यं ब्राह्मणहितं तेन रहितानि अब्रह्मण्यानि ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ वास्यैवामदेवीयैरथेयुक्तौ अश्वौ अश्वतरौ वामीप्रयुक्तेनेति वाक्यशेषात्
 न हि क्षम्यते तन्मया ह निष्याम्येता नैतैर्दूरात्मभिः प्रियामेभक्षिता सर्वथैव मेव ध्यामं डूकानां ह सि विद्वन्मामुपरोद्धुमिति ॥ ३१ ॥ सतद्वाक्यमुपलभ्य व्यथितेन्द्रि
 यमनाः प्रोवाच प्रसीदराजन्महमायुर्नाममं डूकराजो मम सा दुहिता सुशोभनानामतस्या हि दौःशील्यमेतद्ब्रह्मस्तयाराजानो विप्रलब्धाः पूर्वा इति ॥ ३२ ॥
 तमब्रवीद्राजा तया समर्थो सामेदीयतामिति ॥ ३३ ॥ अथैनाराज्ञे पिता दादब्रवीच्चैनानेन राजानं शुश्रूषस्वेति ॥ ३४ ॥ स एव मुक्त्वा दुहितरं क्रुद्धः शशाप यस्मा
 त्त्वयाराजानो विप्रलब्धा ब्रह्मण्यानि तव पापत्यानि भविष्यन्त्या नृति कत्वा त्वेति ॥ ३५ ॥ स च राजा तामुपलभ्य तस्यां सुरतगुणनिबद्ध हृदयो लोक
 त्रयैश्चर्यमिवोपलभ्य हर्षेण वाष्पकलया वाचा प्राणिपत्याभिपूज्य मं डूकराजमब्रवीदनुगृहीतोस्मीति ॥ ३६ ॥ स च मं डूकराजो दुहितरमनुज्ञाप्य यथागतमग
 च्छत् ॥ ३७ ॥ अथ कस्य चित्कालस्य तस्यां कुमारस्य राज्ञः संबभूवुः शलोदलो बलश्चेति ततस्ते पांज्येष्ठं शलं समये पिताराज्येभिषिच्य तपसि धृतात्मा वनं
 जगाम ॥ ३८ ॥ अथ कदाचिच्छलो मृगयामनुचरन् मृगमासाधरथेनान्वधावत् ॥ ३९ ॥ सूतं चोवाच शीघ्रमां व हस्वेति स तथोक्तः सूताराजानमब्रवीत् ॥ ४० ॥ न
 क्रियतामनुबंधो नैष शक्यस्त्वयामृगो यं गृहीतुं यद्यपि ते रथेयुक्तौ वास्यौ स्यातामिति ततो ब्रवीद्राजा सूतमाचक्ष्वमेवाभ्यौ हन्मि च त्वामिति ॥ स एव मुक्त्वा राजभ
 यभीतः सूता वामेदं वशापभीतश्च सन्नाचख्यौ राज्ञे ॥ ततः पुनः सराजा खड्गमुधम्यशीघ्रं कथयस्वेति तमाह ह निष्ये त्वामिति ॥ सतदाहराजभयभीतः सूतो वामदे
 वस्याश्वौ वास्यौ मनोजवाविति ॥ ४१ ॥ अथैनमेवं ब्रुवाणमब्रवीद्राजा वामदेवाश्रमं तमृषिमब्रवीत् ॥ ४२ ॥ भगवन्मृगो मे वि
 द्दः पलायते संभावयितुमर्हसि वास्यौ दातुमिति तमब्रवीद्दृषिदं दानि ते वास्यौ कृतकार्येण भवताममैव वास्यौ नियंत्यौ क्षिप्रमिति स च तावश्वौ प्रतिगृह्यानुज्ञाप्य
 ऋषिप्रायाद्वामीप्रयुक्तेन रथेन मृगं प्रतिगच्छंश्च ब्रवीत्सूतमश्वरत्ना विमावयोग्यौ ब्राह्मणानानैतौ प्रतिदेयौ वामदेवायेत्युक्त्वा मृगमवाप्य स्वनगरमेत्याश्रवां
 तः पुरेऽस्यापयत् ॥ ४३ ॥ अथर्षिश्चितयामास तरुणो राजपुत्रः कल्याणं पत्रमासाधरमेतेन प्रतिनिर्यातयत्यहो कष्टमिति ॥ ४४ ॥ समनसा विचिंत्य मासि पूर्णेशि
 ष्यमब्रवीत् ॥ ४५ ॥ गच्छात्रेयराजानं ब्रूहि यदि पर्याप्तं निर्यातयोपाध्याय वास्यौ वितिसगत्वेवंतराजानमब्रवीत्तराजा प्रत्युवाच राज्ञा मेतद्वाहनमनर्हा ब्राह्मणा
 रत्नानामेवं विधानां किं ब्राह्मणानामश्वैः कार्यं साधुगम्यतां ॥ ४६ ॥

॥ ४१ म ४२ ॥ ४३ ॥ पत्रं वाहनं ॥ ४४ ॥ ४५ म ४६ ॥